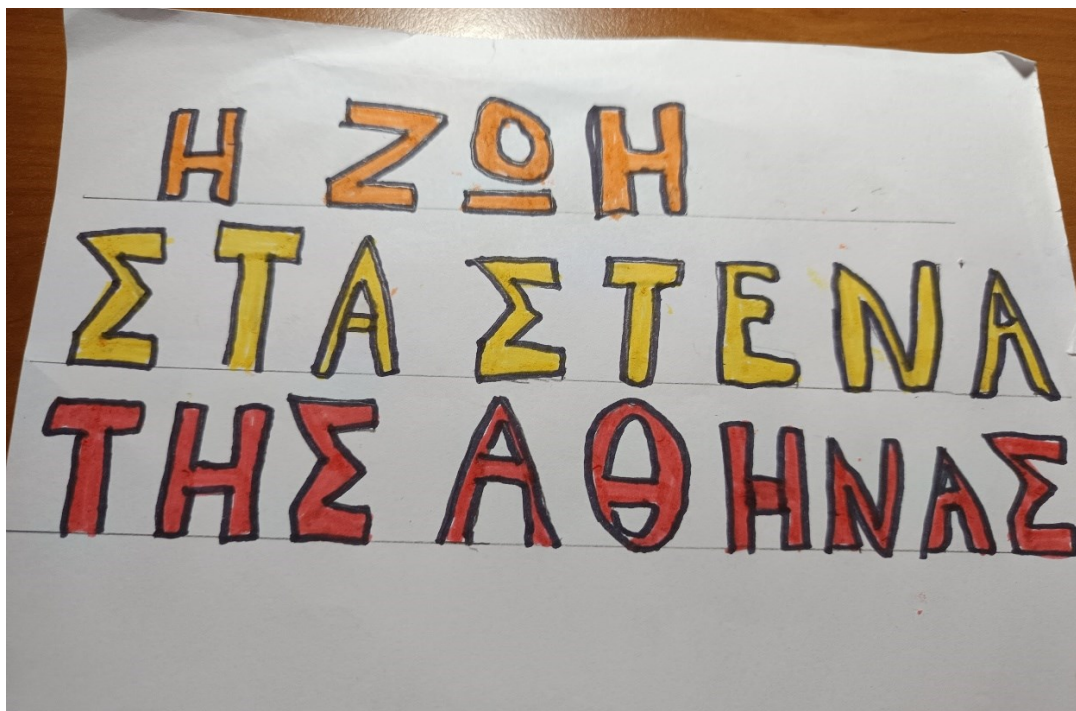

Ο Μπόμπης ήταν ένα μικρό, βρώμικο αδέσποτο σκυλάκι που ζούσε στους δρόμους της Αθήνας. Είχε καφέ και μαύρο τρίχωμα, πάντα μπερδεμένο και γεμάτο σκόνη. Κανείς δεν τον πλησίαζε. Οι περισσότεροι, όταν τον έβλεπαν, γύριζαν το βλέμμα αλλού ή του φώναζαν να φύγει. Τον σιχαίνονταν, τον θεωρούσαν άρρωστο, άχρηστο, βάρος. Ο Μπόμπης δεν καταλάβαινε γιατί. Δεν ήθελε πολλά — λίγο νερό, λίγη αγάπη, ένα χάδι. Περιπλανιόταν όλη μέρα, κοιμόταν κάτω από παγκάκια, έψαχνε στα σκουπίδια. Το βράδυ έβρισκε καταφύγιο κάτω από μια συκιά στο Θησείο, μόνος του. Ήταν πάντα μόνος και βαθιά δυστυχισμένος. Τα μάτια του είχαν μια μόνιμη θλίψη. Μια μέρα, προσπαθώντας να διασχίσει έναν δρόμο για να ακολουθήσει μια οικογένεια που του φάνηκε

καλή, ένα αυτοκίνητο τον πάτησε. Ο οδηγός δεν σταμάτησε. Ο Μπόμπης έμεινε εκεί, χτυπημένος, χωρίς φωνή, χωρίς κάποιον να τον νοιαστεί. Πέθανε μόνος, ανεπιθύμητος, όπως είχε ζήσει.

Ποτέ δεν είναι αργά για μία καλή πράξη. Ο καθένας μπορεί να κάνει μια οποιαδήποτε θυσία για τα αβοήθητα ζωάκια. Ο καθένας μπορεί να τα δώσει μια ελπίδα. Το μόνο που χρειάζονται είναι λίγη **ΑΓΑΠΗ**.

Οι συγγραφείς – μαθητές της Α' τάξης του 3^{ου} Γυμνασίου Κατερίνης:

ΜΠΟΣΤΑΝΙΤΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΜΠΟΣΤΑΝΙΤΗΣ ΘΕΟΦΑΝΗΣ

ΜΠΟΥΚΛΗΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

